

BISBAT DE LLEIDA Full Domnical

ANY XLI ■ NÚM. 3318 D'AGOST DE 2013 www.bisbatlleida.org / Aportació voluntària: 0,30

€

DIUMENGE XX DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 38,4-6.8-10)

En aquells dies, alguns dels principals de Jerusalem digueren al rei: «Que Jeremies mori d'una vegada. Aquest home no fa sinó desmoralitzar els guerrers que queden a la ciutat i tots els restants del poble. Aquest home no vol el bé del poble, sinó la seva perdició». El rei Sedequies els respongué: «Està a les vostres mans». El rei era incapaç de negar-los res. Ells, doncs, prengueren Jeremies i el tiraren a la cisterna de Melquies, fill del rei, situada al pati de la guàrdia. L'hi baixaren amb unes cordes. A la cisterna no hi havia aigua, sinó fang; Jeremies quedà enfonsat en el fang. Llavors Abdemèlec, un home del palau reial, anà a trobar el rei a la porta de Benjamí i li digué: «Rei, senyor meu, no està bé això que aquests homes han fet amb el profeta Jeremies: l'han tirat a la cisterna, i ara, que ja no hi ha pa a la ciutat, es morirà allà dintre de fam». Llavors el rei donà aquesta ordre a Abdemèlec, el cusita: «Emporta't tres homes i treu de la cisterna el profeta abans no es mori.»

▶ Salm responsorial (39)

R. *Senyor, no tardeu a defensar-me.*

Tenia posada l'esperança en el Senyor / i ell, inclinant-se cap a mi, / ha escoltat el meu clam. R.

M'ha tret fora del fang, / del llot on em moria, / ha posat els meus peus sobre la roca, / i m'hi sento segur. R.

Ha inspirat als meus llavis un càntic nou, / un himne de lloança al nostre Déu; / tots els qui ho han vist, se n'admiren, / i confien més en el Senyor. R.

Ara sóc un pobre desvalgut, / però el Senyor pensa en mi. / Sou vós qui m'ajudeu i em deslliureu, / Déu meu no trigueu més. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 12,1-4)

Germans, envoltats d'un núvol tan gran de testimonis, que ens ensenyen com hem de viure la fe, alliberem-nos de tot impediment i del pecat, que amb tanta facilitat ens lliga i, sense cansar-nos-en, llancem-nos a córrer en la prova que ens ha estat proposada. Tinguem la mirada fixa en Jesús, que ha obert el camí de la fe i el duu a terme. Ell, per arribar a la felicitat que li era proposada acceptà el suplici de la creu, no fent cas de la vergonya que havia de passar; així s'assegué a la dreta del tron de Déu. Tingueu present aquell que aguanta un atac tan dur contra la seva persona de part dels pecadors; així no us deixareu abatre, cansats de resistir. En la vostra lluita contra el pecat, encara no us hi heu enfrontat fins a vessar la sang.

▶ Evangeli segons sant Lluç (Lc 12,49-57)

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: «He vingut a calar foc a la terra. Com voldria ja veure-la cremar! He de passar la prova d'un baptisme. Com em sento el cor oprimint fins que no l'hauré passada! Us penseu que he vingut a portar la pau a la terra? Us asseguro que no. És la divisió, el que he vingut a portar. Des d'ara dins una mateixa casa n'hi haurà cinc de dividits: tres contra dos, i dos contra tres. El pare renyirà amb el fill i el fill amb el pare; la mare renyirà amb la filla i la filla amb la mare; la sogra renyirà amb la nora i la nora amb la sogra.»

Deia també a la gent: «Quan veieu sortir un núvol a ponent, dieu tot seguit: "Ja ve la pluja". I efectivament, la pluja arriba. I quan el vent bufa del sud, dieu: "Farà calor". I en fa. Hipòcrites! Vosaltres sabeu endevinar el temps per l'aspecte de la terra i el cel, i ara no endevineu quins moments esteu vivint? Per què no judiqueu vosaltres mateixos què heu de fer?»

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jr 38,4-6.8-10)

En aquellos días, los príncipes dijeron al rey:

«Muera ese Jeremías, porque está desmoralizando a los soldados que quedan en la ciudad y a todo el pueblo, con semejantes discursos. Ese hombre no busca el bien del pueblo, sino su desgracia.» Respondió el rey Sedequías: «Ahí lo tenéis, en vuestro poder: el rey no puede nada contra vosotros.»

Ellos cogieron a Jeremías y lo arrojaron en el aljibe de Malquías, príncipe real, en el patio de la guardia, descolgándolo con sogas. En el aljibe no había agua, sino lodo, y Jeremías se hundió en el lodo. Ebedmelek salió del palacio y habló al rey: «Mi rey y señor, esos hombres han tratado inicuaamente al profeta Jeremías, arrojándolo al aljibe, donde morirá de hambre, porque no queda pan en la ciudad.» Entonces el rey ordenó a Ebedmelek, el cusita: «Toma tres hombres a tu mando, y saca al profeta Jeremías del aljibe, antes de que muera.»

▶ Salmo responsorial (39)

R. *Señor, date prisa en socorrerme.*

Yo esperaba con ansia al Señor; / él se inclinó y escuchó mi grito. R.

Me levantó de la fosa fatal, / de la charca fangosa; / afianzó mis pies sobre roca, / y aseguró mis pasos. R.

Me puso en la boca un cántico nuevo, / un himno a nuestro Dios. / Muchos, al verlo, quedaron sobrecogidos / y confiaron en el Señor. R.

Yo soy pobre y desgraciado, / pero el Señor se cuida de mí; / tú eres mi auxilio y mi liberación: / Dios mío, no tardes. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (He 12,1-4)

Hermanos:

Una nube ingente de testigos nos rodea: por tanto, quitémonos lo que nos estorba y el pecado que nos ata, y corramos en la carrera que nos toca, sin retirarnos, fijos los ojos en el que inició y completa nuestra fe: Jesús, que, renunciando al gozo inmediato, soportó la cruz, despreciando la ignominia, y ahora está sentado a la derecha del trono de Dios.

Recordad al que soportó la oposición de los pecadores, y no os canséis ni perdáis el ánimo.

Todavía no habéis llegado a la sangre en vuestra pelea contra el pecado.

▶ Evangelio según san Lucas (Lc 12,49-57)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «He venido a prender fuego en el mundo, ¡y ojalá estuviera ya ardiendo! Tengo que pasar por un bautismo, ¡y qué angustia hasta que se cumpla! ¿Pensáis que he venido a traer al mundo paz? No, sino división. En adelante, una familia de cinco estará dividida: tres contra dos y dos contra tres; estarán divididos el padre contra el hijo y el hijo contra el padre, la madre contra la hija y la hija contra la madre, la suegra contra la nuera y la nuera contra la suegra.»

Decía también a la gente: «Cuando veis subir una nube por el poniente, decid en seguida: "Chaparrón tenemos", y así sucede. Cuando sopla el sur decid: "Va a hacer bochorno", y lo hace. Hipócritas: si sabéis interpretar el aspecto de la tierra y del cielo, ¿cómo no sabéis interpretar el tiempo presente? ¿Cómo no sabéis juzgar vosotros mismos lo que se debe hacer?»

COMENTARI

Saber endevinar el moment present

El fragment evangèlic d'avui conté dos ensenyaments de Jesús, un adreçat als deixebles i l'altre a la gent. L'ensenyament adreçat als deixebles ens resulta veritablement desconcertant: Jesús ha vingut a calar foc a la terra i a portar-ne la divisió. Això no s'ajuda amb la visió edulcorada que tantes vegades tenim de Jesús. La seva existència va ser dramàtica, molt allunyada de la imatge pacífica i serena que ens n'hem fet; i el seu missatge, molt radical.

Primerament, Jesús ens parla de foc i de baptisme. El foc que ha vingut a calar i el baptisme a què s'ha de sotmetre. El drama interior que va viure Jesús es dei-

xa sentir en les paraules: «Com em sento el cor oprimint fins que no l'hauré passada». Uns mots que ens recorden altres de l'evangeli de Joan: «Em sento torbat! I què he de dir, Pare salveu-me d'aquesta hora?» (cf. Jn 12, 27a). Jesús viu la tensió que produeix el seu missatge radical entre la gent i les autoritats del poble.

Aquesta radicalitat provoca necessàriament la divisió: uns accepten la predicació de Jesús però molts altres no. I aquesta divisió afecta fins i tot el nucli de la societat humana que és la família. Uns hi creuen, altres no.

En aquest aspecte, Jesús és més que Joan Baptista, perquè aquest ha de venir amb el poder d'Elies «per fer que els pares es reconciliïn de cor amb els fills»

(cf. Lc 1,17), mentre que l'exigent missatge de Jesús mou a un posicionament divergent amb el conjunt de la societat.

Finalment, les paraules que adreça Jesús a la gent tenen un to menys dramàtic, tot i que mantenen la seva exigència. Si sabem preveure el temps atmosfèric mirant els elements de la natura, per què no sabem endevinar el moment present que ens toca de viure? Jesús ens ho adverteix: el Regne de Déu és a prop, el Fill de l'home és a la porta, i nosaltres continuem vivint i comportant-nos com si res. El drama intern que viu Jesús i l'exigència amb què ens apressa ens deixen indiferents; això sí que és dramàtic!

Jordi Latorre, SDB

ENTREVISTA

SAMUEL GUTIÉRREZ

Els valors d'en Lolo

El periodista de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel Samuel Gutiérrez ha rebut enguany el IV Premi *Lolo* de Periodisme Jove, que atorga la Unió Catòlica d'Informadors i Periodistes d'Espanya. El jurat ha valorat la seva «professionalitat i companyonia, així com el servei a la dignitat de l'home i els valors evangèlics».

Què representa aquest guardó?

Sempre és agradable que valorin la teva feina. Treballar al servei de l'evangelització i de la cultura és una benedició de Déu. *Catalunya Cristiana* és un mitjà modest d'Església que ens permet, als qui hi treballem, servir la Veritat i col·laborar en la construcció del Regne. Aquest és el millor premi possible i en dono gràcies a Déu!

Com entens la professió periodística?

El que més m'apassiona d'exercir el periodisme en un mitjà confessional és la possibilitat de descobrir el rostre de Déu en les persones i en els esdeveniments de cada dia. Cada entrevista, cada reportatge poden esdevenir una ocasió privilegiada de trobada amb el misteri del Déu vivent. Això t'obliga a restar ben unit a Jesucrist, per poder reconèixer-lo i després transmetre'l amb la major fidelitat possible.

Qui era Lolo?

Manuel Lozano Garrido, *Lolo*, va ser un periodista andalús que anava amb cadira de rodes des de molt jove i va quedar cec els últims nou anys de la seva vida. Enmig de la malaltia va oferir un testimoni lluminós de l'alegria de la fe. *Lolo* va conservar sempre viva l'esperança i va continuar exercint amb coratge la professió periodística. El 2010 va ser beatificat pel papa Benet XVI.

Òscar Bardají i Martín

FAMÍLIA I VACANCES

Viure en parella o en matrimoni

Avui assistim a la privatització de la família. La vida de parella canvia la perspectiva de la finalitat de la convivència dels dos sexes. Antigament unir-se en matrimoni comportava estimar-se en la perspectiva de crear una família.

Actualment aquest valor està en crisi. Avui els qui viuen en parella cerquen altres centres d'interès: fer-se companyia, trencar tabús, sentir-se feliços, gaudir del sexe, no sentir-se obligats per *la institució*, ser lliures... voler estar segurs de l'elecció per por al fracàs.

El matrimoni és una realitat rica que es justifica en si mateixa per l'amor mutu. No neguem que, a causa de la mentalitat actual, per a molts la vida en parella pot ser un camí, un procés, que els ajuda a entendre que, a la llarga, sense compromisos les persones no creixen i no es construeix ni es fa història personal ni social. Que la *institució* no és una càrrega sinó que ajuda a descobrir els valors i el sentit de la convivència, que enforteix i a la vegada defensa la persona i la família. I, sobretot, que l'amor comporta assumir i donar-se de manera plena i definitiva a l'altre. Cal ajudar els qui viuen en parella a superar el sentit individualista de creure que es pot passar de tot, que la seva vida no interessa als altres o que no té un sentit social i religiós, o que es poden exigir drets sense assumir deures. I sobretot cal ajudar-los perquè puguin entendre que l'amor és una realitat que va més enllà de la vida de la parella. L'amor transcendeix la persona. A qui s'emmiralla en l'amor de Déu, se li obren uns camps de joia, d'alegria i de fermesa insospitats. Però cal que vegin, també, el testimoni dels cristians casats: la seva felicitat, el seu amor i la seva vida plena de sentit.

Dr. Manuel Claret
Delegat de Pastoral Familiar

LES NOVES ESPIRITUALITATS

La torre de Babel o el mosaic?

La diversitat de llengües obliga a assumir la contingència humana, la feblesa derivada de la precarietat, l'estat fragmentari. Hom pot anhelar altres mons i somniar en quimeres, perquè és difícil viure estancat en els propis límits. Potser l'ésser humà s'ha esforçat inútilment erigint torres per accedir a un coneixement, amagat qui sap on, que l'alliberés de la seva condició. Però el missatge transmès pels àngels convida a canviar la direcció de la mirada: «Homes de Galilea, què feu aquí parats mirant el cel?» (Ac 1,11). Déu va crear el món i va veure que era bo (Gn 1,10), i ara cal que l'ésser humà aprecii la bondat inherent de la creació.

Si l'home accepta aquest repte, ja no caldrà dissenyar un projecte prometeic com el de Babel, ni pretendre recuperar una llengua uniformadora. Des de l'experiència de la Pentecosta, és possible contemplar amb ulls nous —o nets de cor— la creació, la Bíblia i l'existència com un gran mosaic on la unitat està representada en la multiplicitat.

L'episodi de la Pentecosta pot servir de model a l'hora d'establir un diàleg entre el cristianisme i les noves espiritualitats.

Josep Otón
(*El reencantament postmodern*, Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

TEMPS D'ESTIU

Disponible com l'argila

(Adaptació del text «Attenta ad ascoltare la Parola», de les Franciscanes Missioneres de Maria)

«**E**l Senyor Déu va modelar l'home amb pols de la terra» (Gn 2,7). Déu s'inclinà, amant; m'arrencà de la terra, a mi, pobre, petit grapat de fang, i em mirà... Em prengué. Llavors es posà a pastar-me; tot mesclant-me una i altra vegada, m'alliberava, a poc a poc, de les impureses de la terra. I encara molts altres preparatius que jo no entenia, que no calia que entengués: «L'amor s'expressa en la disponibilitat concreta». «Aneu ben errats! Voleu igualar l'argila i el terrisser? Com si una obra pogués dir al qui l'ha feta: "No m'has fet pas". Com si el càntir pogués dir del terrisser: "No hi entén gens" (Is 29,16).»

Jo no preguntava, oferia simplement tot el meu ésser en disponibilitat d'amor. Em deixava fer. El deixava fer perquè realitzés la seva obra en mi. Perquè jo sabia bé que jo era cosa seva, que Ell em transformava amb amor. En efecte, vaig anar prenent forma, una forma com Ell volia. Per a quin ús? Jo no ho sabia pas: «Creieu que jo no sóc capaç d'obrar com aquest terrisser? Vosaltres sou a les mans com l'argila a les mans d'un terrisser» (Jr 18,6). Som obra de les seves mans amoroses. Tot jo esdevenia l'obra de Déu, més dúctil i més humil entre les seves mans que l'argila a les mans del terrisser, més confiada i abandonada al seu voler que una terra oberta a la sembra. Jo sabia que durant dies i nits Ell somniava a perfeccionar la seva obra!

P. Ignasi Ricart, claretà

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 19. ■ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Jt 2,11-19 / Sl 105 / Mt 19,16-22]. Sant Joan Eudes (1601-1680), prev., fund. eudistes; sant Magí (s. III), mr., ermità a Brufaganya (Conca de Barberà).
- 20. □ Dimarts** [Jt 6,11-24a / Sl 84 / Mt 19,23-30]. Sant Bernat (1090-1153), abat cistercenc, a Claravall, i doctor de l'Església; sants Cristòfor i Leovigild, mrs. a Còrdova; beat Arquimbau, prev. d'Orleans i mr. (s. XII).
- 21. □ Dimecres** [Jt 9,6-15 / Sl 20 / Mt 20,1-16]. Sant Pius X, papa (1903-1914), nascut a Riese (1835); sant Privat, bisbe i mr.
- 22. □ Dijous** [Jt 11,29-39a / Sl 39 / Mt 22,1-14]. Mare de Déu, Reina, i altres advocacions; sant Timoteu, mr. a Roma (303).
- 23. ■ Divendres** [Rt 1,1-2a.3-6.14b-16.22 / Sl 145 / Mt 22,34-40]. Sta. Rosa de Lima (1586-1617), vg. terciària dominicana del Perú; sant Felip Benici (1233-1285), prev. servita.
- 24. ■ Dissabte** [Ap 21,9b-14 / Sl 144 / Jn 1,45-51]. Sant Bartomeu (o Natanael), apòstol, de Canà de Galilea, venerat a l'Índia; santa Emília de Vialar, vg., fund.; santa Àurea, vg. i mr.
- 25. ■ † Diumenge vinent**, XXI de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 66,18-21 / Sl 116 / He 12,5-7.11-13 / Lc 13,22-30]. Mare de Déu de la Font de la Salut; sant Lluís de França (1214-1270), rei, terciari franciscà i croat (morí prop de Cartago); sant Josep de Calassanç (1556-1648), prev. d'Urgell, aragonès, fund. Escola Pia a Roma (SchP, 1617), patró de les escoles cristianes.

Edició: MCS del bisbat de Lleida, c/ Bisbe 1, 25002 Lleida, tel. 973 268 628; a/e: mcs@bisbatlleida.org
Web: www.bisbatlleida.org - Dip. legal B. 52212/2000 - Realització: Impresión Orfset Derra, s.l.

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737